

8ο Γυμνάσιο - Λύκειο Αθηνών: Το εμβληματικό ελληνικό δημόσιο σχολείο

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Image not found or type unknown

Πριν περάσω την πόρτα του, το περπάτησα μια φορά περιμετρικά... «Πνιγμένο» καθώς είναι σήμερα από τις πολυκατοικίες των Κάτω Πατησίων, μπορεί και να το αγνοήσεις με την ταχύτητα που πας και έρχεσαι στην πόλη. Κτίσμα επιβλητικό.

Κτισμένο το '30 αλλά μοντέρνο, ή μάλλον κάτι περισσότερο, διαχρονικό. Βαρύς αλλά όμορφα σμιλεμένος όγκος, φωτεινός και εξόφθαλμα προσηλωμένος, σχεδιασμένος με έμφαση εκεί εξαρχής, στην λειτουργικότητα. Καμία επίδειξη ή πολυτέλεια, καμία εκζήτηση του περιττού. Οι ίδιες νόρμες κανοναρχούν και το εσωτερικό του: άπλετοι, ευήλιοι και ευάεροι χώροι, με καλαίσθητες, προσεκτικά «ζυγισμένες» λεπτομέρειες και διάσπαρτα μουσειακά κομμάτια, ενθύμια της ιστορίας του, των ανθρώπων που πέρασαν από εκεί. Και επειδή πρόκειται για σχολείο, χαριτολογώντας θα μπορούσαμε να το θέσουμε και ως εξής- των ανθρώπων που εκεί «έγιναν άνθρωποι».

Είναι το Η΄ Γυμνάσιο και Λύκειο Αθηνών, κάποτε το μεγαλύτερο, εμβληματικότερο δημόσιο σχολείο της Αθήνας. Δεν έχουν περάσει πολλά χρόνια από την εποχή που στο σχολείο αυτό φοιτούσαν δυο χιλιάδες παιδιά. Δεκάδες χιλιάδες οι απόφοιτοί του στο πέρασμα των χρόνων. Πλέον, οι τοίχοι των διαδρόμων του μοιάζουν με

γκαλερί, με έκθεση φωτογραφίας αφιερωμένη στα πορτρέτα των σημαντικότερων μορφών της σύγχρονης νεοελληνικής ιστορίας.

Είναι τα πορτρέτα μαθητών και αποφοίτων του Η΄.

HuffPost Greece

Ο μεγαλύτερος Έλληνας κινηματογραφικός παραγωγός Φιλοποίμην Φίνος, ο ύψιστος τεχνίτης του γραπτού λόγου, Άγγελος Τερζάκης, ο σύγχρονος Έλληνας φιλόσοφος με παγκόσμια επιρροή, Κορνήλιος Καστοριάδης- στο 8ο έμαθαν γράμματα.

Να αναφερθείς ονομαστικά σε όλους, έστω στους περισσότερο φημισμένους, είναι αδύνατον.

Και οι περισσότεροι από αυτούς, όπως η μεγάλη πλειοψηφία όλων των αποφοίτων του «Ογδόου», δεν έπαψαν ποτέ να θυμούνται με αγάπη το σχολείο τους και να δηλώνουν μέχρι τα γηρατειά τους, «Ογδοήτες» και «Ογδοήτισες». Το συναισθηματικό δέσιμο των μαθητών και αποφοίτων του Η΄ με το σχολείο τους είναι μοναδικό και χαρακτηρίζει όλες τις γενιές τους μέχρι και σήμερα.

Ποια ενδοξότερη, ποια ουσιαστικότερη δάφνη μπορεί να δρέψει ένας εκπαιδευτικός οργανισμός;

Η «προϊστορία» του Η΄ ξεκινά το 1911, όταν το Β΄ Βαρβάκειο μετακινήθηκε στην οδό Μιχαήλ Βόδα (26) στα Πατήσια, τα εξοχικά τότε Πατήσια, που, όμως, συνεχώς αναπτύσσονταν και αστικοποιούνταν. Τρία χρόνια αργότερα μετονομάζεται με Βασιλικό Διάταγμα σε Η΄ Γυμνάσιο και το 1916 θα «μετακομίσει» στην Κυψέλη, Σύρου και Επτανήσου, σε ένα κτίριο, μάλλον ακατάλληλο για σχολείο, αφού μέχρι τότε αποτελούσε την κατοικία ενός ευκατάστατου εμπόρου αλεύρων. Τα παιδιά και οι έφηβοι της Κυψέλης, της Αχαρνών και της Πατησίων, που αποτελούσαν τον μαθητικό πληθυσμό του σχολείου, θα ξεκινήσουν μαθήματα στο ίδιο κτίριο, που ακόμη στεγάζει το «Όγδοο», το 1931. Μπορείς εύκολα να αισθανθείς την χαρούμενη έκπληξή τους όταν πρωτομπήκαν τότε στο μεγαλύτερο και πιο σύγχρονο, πρότυπο θαρρείς, δημόσιο σχολείο της Αθήνας και όλης της χώρας.

Για να πεις μια ιστορία σωστά πρέπει να ξεκινήσεις από την αρχή της, και ειδικά στην περίπτωση του Η΄ δεν μπορείς να παραλείψεις τον Μιχαήλ Νομικό, τον ευεργέτη και οραματιστή του σχολείου. Άλλωστε, φέρει το όνομά του: «8ο Λύκειο-Διδακτήρια Μιχαήλ Νομικός».

Γεννημένος στην Αμοργό τη δεκατία του 1840, ο Νομικός έγινε επιτυχημένος τυπογράφος, δημοσιογράφος και εκδότης στην Αίγυπτο- το 1873 εξέδωσε στο Κάιρο την ομώνυμη ελληνική εφημερίδα (Κάϊρον). Περίπου δέκα χρόνια μετά ο αυτοδημιούργητος, ευκατάστατος πλέον, επιχειρηματίας, αγοράζει στην Αθήνα (Μενάνδρου κα Βηλαρά) ένα μεγάλο ακίνητο και έναν «κήπον, κατά τη θέση Πατήσια των Αθηνών». Την άνοιξη του 1900, ο Νομικός, που ζει πια μόνιμα στην Αθήνα, αρρωσταίνει βαριά και μέσα σε λίγες μέρες πεθαίνει (18 Μαΐου 1900). Στην

διαθήκη του καθιστά μοναδικό κληρονόμο της περιουσίας του τον Δήμο Αθηναίων. Για το κτήμα του στα Πατήσια ειδικά, ο Νομικός, που εκτός από νεωτεριστής επιχειρηματίας είναι και άνθρωπος των γραμμάτων, θέτει έναν απαράβατο όρο: να μην μπορεί ο Δήμος Αθηναίων να πουλήσει, υποθηκεύσει ή απαλλοτριώσει το οικόπεδο, παρά μόνο να ιδρύσει «σχολεία αρρένων και θηλέων κατά το νεώτατο σύστημα».

Εικοσιέξι χρόνια μετά τον θάνατο του Νομικού, ο σκοπός του γίνεται πραγματικότητα. Η χώρα ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του '20 επιδίδεται σε ένα εντατικό πρόγραμμα ανέγερσης σχολικών κτιρίων, περισσότερα από 1.300 νέα πολυτάξια σχολεία κτίζονται σε πόλεις όλης της Ελλάδας στη μεσοπολεμική περίοδο. Το Η', άνοιξε το δρόμο για τα σχολεία του '30, ή "σχολεία Παπανδρέου", όπως επίσης λέγονται. Αρχιτεκτονικά τηρούν τις τότε προδιαγραφές του Υπουργείου Παιδείας: «τα διδακτήρια αυτά πρέπει να είναι απλά κατά τε την μορφή και την σύνθεσιν, εύκολα την εφαρμογήν και οικονομικά εν εκτελέσει αυτών... δέον να αποφεύγονται τα πολυτελή και ανωφελή στοιχεία, να επιδιώκεται λιτότητας... να αποφεύγονται χώροι περιττεύοντες και πολύπλοκοι».

Η οδηγία του Υπουργείου, που την ίδια περίοδο επεξεργάστηκε και υλοποίησε την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση του '29, περιφραστικά επιβάλλει την μοντέρνα αρχιτεκτονική στο χώρο της Παιδείας.

«Και ο αρχιτέκτονας που σχεδίασε το σχολείο, ο 27χρονος τότε Γεώργιος Πάντζαρης, όντως έσμιξε αρμονικά χαρακτηριστικά των σχολείων των ομογενών στις ελληνικές παροικίες του εξωτερικού και στοιχεία των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων της Κωνσταντινούπολης με τους καθαρούς όγκους και την συμμετρία της μοντέρνας αρχιτεκτονικής. Τελικά το Η'είναι ένα Bauhaus σχολείο, σχεδιασμένο από έναν αρχιτέκτονα- μέλος της πρώτης αλλά και σπουδαιότερης μέχρι και σήμερα γενιάς Ελλήνων αρχιτεκτόνων», λέει η Μάρω Καρδαμίτση-Αδάμη, καθηγήτρια της Αρχιτεκτονικής του ΕΜΠ.

Τριώροφο οικοδόμημα, σε σχήμα Γ, με ευρεία ανοίγματα ώστε ο φυσικός φωτισμός να ρέει ανεμπόδιστος. Οι υποδομές που στεγάζει, αντίστοιχα πρωτοποριακές, ανύπαρκτες στα σημερινά δημόσια σχολεία. Σχολικά λουτρά με αποδυτήρια, εστιατόριο, εργαστήρια Πλαστικής, Χειροτεχνίας, Ξυλουργικής, Σιδηρουργικής, Ιχνογραφίας και Καλλιγραφίας, αίθουσα τελετών με σκηνή θεάτρου, ιατρείο.

«Το εκκλησάκι του Μητσάκη είναι πολλαπλώς καταπληκτικό. Αυθεντικά πρωτότυπο δείγμα εκκλησιαστικής αρχιτεκτονικής, πολύ μοντέρνο, σε σχήμα Π, αλλά και ωραία η κεντρική του ιδέα, δηλαδή να υπάρχει ένα μικρό ιερό μονάχα, και τα παιδιά να εκκλησιάζονται στην αυλή, ελεύθερα, χωρίς να στριμώχνονται κάπου», σχολιάζει η κ. Καρδαμίτση- Αδάμη.

«Η αγιογράφησή του ήταν επίσης πολύ μοντέρνα, του μεγάλου μας ζωγράφου Σπύρου Παπαλουκά. Επί Κατοχής οι Γερμανοί είχαν επιτάξει το σχολείο και τις ασβέστωσαν, ίσως γιατί βρήκαν πολύ μοντέρνες τις μορφές... δεν ξέρω γιατί», συμπληρώνει η ίδια.

Μοντέρνα αγιογραφία του σημαντικού Έλληνα ζωγράφου Σπύρου Παπαλουκά στον θόλο του ναού των Ταξιαρχών.

Η γερμανική κατοχή υπήρξε από τις πιο κινηματογραφικές, σκοτεινές αλλά και ηρωικές περιόδους της ιστορίας του Η΄. Πολλοί μαθητές και «φρέσκοι» απόφοιτοι του Η΄, παιδιά 18- 19 χρονών οργανώνονται στην αντιστασιακή οργάνωση ΠΕΑΝ (Πανελλήνιος Ένωσις Αγωνιζομένων Νέων)- και στις 20 Σεπτεμβρίου του '42, ο Ουλαμός Καταστροφών της οργάνωσης καταφέρνει ένα σαμποταζ που έκανε αίσθηση σε όλη την κατεχόμενη Ευρώπη. Γωνία Πατησίων και Γλάδστωνος μια τρομερή έκρηξη κατεδαφίζει κυριολεκτικά τα γραφεία της προδοτικής οργάνωσης ΕΣΠΟ που προσπαθούσε να στρατολογήσει Έλληνες για τα Βάφεν Ες- Ες. Περίπου 30 Έλληνες δωσίλογοι, μεταξύ τους και ο αρχηγός της ΕΣΠΟ, και 40 Γερμανοί από τη λέσχη αξιωματικών των ναζί, που στεγαζόταν στο ίδιο κτίριο, σκοτώνονται.

Τρεις από τους 7 σαμποτέρ, ο Σπύρος Στανωτάς, ο Παναγιώτης Μιχαηλίδης και ο Νίκος Λάζαρης, ήταν «Ογδοήτες», απόφοιτοι μεταξύ 1939 - 1941. Στη διάρκεια της Κατοχής το σχολείο έκλεισε για λίγο και όταν λειτούργησε ξανά, οι μαθητές έκαναν μάθημα στο υπόγειο, συμβιώνοντας στο ίδιο κτίριο με τους Γερμανούς που είχαν επιτάξει το σχολείο. Παρ' όλα αυτά οι μαθητές του Η΄ συμμετείχαν σε απεργίες, απέχοντας από τα μαθήματά τους, διαμαρτυρόμενοι ενάντια στην αποστολή Ελλήνων ομήρων σε στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας.

Τα διαβάζω όλα αυτά στο βιβλίο «Η΄Γυμνάσιο- Λύκειο, Εκπαιδευτήρια Μ.Κ. Νομικός, 1911- 2000, Ιστορικό Οδοιπορικό», μια καταπληκτική έκδοση του Συλλόγου Αποφοίτων του «Ογδού». Μπορείς να αλιεύσεις μέσα από τις σελίδες

και τις διηγήσεις των παλιών μαθητών του σχολείου άπειρες προσωπικές ιστορίες και συμβάντα που δίνουν το χρώμα, την αίσθηση όλων αυτών των χρόνων στο «Όγδοο».

Ο 83χρονος σήμερα Κυριάκος Δοντάς, επίτιμος δικηγόρος παρ' Αρείω Πάγω, είναι πρόεδρος του συλλόγου αποφοίτων του σχολείου. Ο ίδιος ανήκει στην πρώτη μεταπολεμική γενιά των μαθητών του, όντας απόφοιτος του '52.

Ο πρόεδρος του Συλλόγου Αποφοίτων του 8ου Γυμνασίου, Κυριάκος Δοντάς, στην είσοδο του αγαπημένου του σχολείου.

«Εδημιουργείτο ένας δεσμός μεταξύ των συμμαθητών, οι περισσότεροι ήμασταν μια παρέα. Μας συνέδεε και η διάχυτη φοβία μετά τον πόλεμο. Προσπαθούσε η χώρα να ορθοποδήσει και μαζί της κι εμείς. Λίγοι μαθητές ήταν αδιάφοροι. Είχαμε περάσει τα χρόνια της Κατοχής και του Εμφυλίου, ξέραμε, νιώθαμε, ότι κάτι πρέπει να κάνουμε, να μάθουμε γράμματα. Υπήρχε ανέχεια, αν πήγαινες στο πανεπιστήμιο θεωρούσουν πλούσιος. Έφτανε το παιδί 15 χρονών και του έλεγαν “άντε, πήγαινε να κουβαλήσεις πάγο για να ζήσουμε”», μου λέει. Μιλήσαμε αρκετές ώρες.

Από το υλικό της συνέντευξης σταχυολογώ τα παρακάτω:

Περίπου σύγχρονοί μου ήταν οι «πρωτοκλασάτοι» απόφοιτοι. Πάντως δεν είχαμε την αίσθηση ότι ήταν το σχολείο των επωνύμων, παρά μόνο ότι ήταν, όπως και παραμένει, ένα πολύ ωραίο σχολείο, αρχιτεκτονικά αλλά και λειτουργικά. Είχε καλούς καθηγητές και το χαρακτήριζε μια ευταξία, αυτό όλοι το αναγνωρίζαμε

και για αυτό το σεβόμασταν σαν ένα ιδιαίτερο σχολείο. Είχε και τότε καλό όνομα, δεν ήταν όλα τα δημόσια σχολεία της Αθήνας όπως το «Όγδοο», είχε και τα μέσα, υπήρχαν τότε σχολεία που δεν είχαν θρανία, το Η΄ ήταν πλήρως εξοπλισμένο, με άνεση χώρων. Μέχρι και θέατρο είχαμε, με καθίσματα θεατρικά, όχι θρανία. Για αυτό και το Η΄ δεν ήταν ένα σχολείο αποκλειστικά συνοικιακό, ερχόνταν μαθητές και από άλλες περιοχές.

Η καθημερινότητα ήταν ευχάριστη, υπήρχε ευταξία, δίχως μεγάλη αυστηρότητα. Που οφείλετο αυτό; Μάλλον στο ότι είχαμε μια γκάμα καλών καθηγητών. Ήταν χαρακτηριστικό του σχολείου μας αυτό, οι καθηγητές ήταν- δε θα πω σαν πατεράδες μας- σαν μεγάλοι μας αδερφοί. Έναν γυμνασιάρχη θυμάμαι με κάποια δήθεν αυστηρότητα, αλλά δεν το ακούγαμε... Αν ένας καθηγητής έβλεπε κάποιον μαθητή στενοχωρημένο, τον προσέγγιζε, του μιλούσε. «Τι έχεις Κυριάκο μου;», θυμάμαι να με ρωτάνε. Μερικοί βέβαια πήγαιναν να το παίξουν «φόβητρα», αλλά υπήρχε ένα κλίμα οικογενειακό. Δεν ήταν το «αυστηρό σχολείο», ακόμα και πάρτι που κάναμε μετακατοχικά, τα συζητούσαμε στο σχολείο, όταν σε άλλα σχολεία τα πάρτι ήταν αιτία αποβολών. Ήμασταν χωρισμένοι σε αρρένων και θηλέων αλλά τις παρέες και τα πάρτι τα κάναμε μικτά. Ρωτούσε, π.χ., ο καθηγητής «πως περάσατε στη γιορτή σου;». Και του απαντούσε ο μαθητής «ήρθαν τα παιδιά και χορέψαμε». Και ήτανε γνωστό ότι υπήρχε ανταλλαγή μηνυμάτων πάνω στα θρανία, τα αφήνανε τα αγόρια όταν φεύγανε. Ήταν μιας μορφής επικοινωνία.

«Στοχευμένη ή τυχαία;», τον ρωτάω γελώντας. «Κάποιοι το έκαναν στοχευμένα. Ξέρανε ποια κάθεται στην ίδια θέση... Αλλά ποτέ δεν γινόταν με θρασύτητα ή πρόστυχα».

Μια από τις ιδιαιτερότητες που δημιουργούσε φήμη προς τα έξω ήταν οι καλές επιδόσεις που είχε το σχολείο μας στον αθλητισμό. Επειδή είχαμε χώρους για γυμναστική και καλούς γυμναστές, πρωταγωνιστούσαμε σε όλα τα αθλήματα, στο μπάσκετ, στο βόλευ επίσης, μάλιστα αρκετοί συνέχισαν τον αθλητισμό και μετά τα σχολικά τους χρόνια, έπαιξαν σε μεγάλες ομάδες, όπως στον Πανελλήνιο, αλλά και στις εθνικές ομάδες.

«Ήσασταν καλός στον αθλητισμό;», ρωτάω τον κ. Δοντά. «Ήμουν μέλος της ομάδας βόλεϋ», απαντά με περηφάνια. «Αγωνιζόμουν στη θέση του “υψωτή”, πασαδόρος δηλαδή. Και ήμουν από τους πρώτους που δοκίμαζα καρφί από το “play”, έτσι αιφνιδιάσαμε την ακατανίκητη ομάδα του Κολεγίου...».

Ο χαρακτηρισμός «ογδοήτης»/ «ογδοήτισσα» μας ακολουθεί, τους περισσότερους αποφοίτους, για μια ζωή. Υπάρχουν συμμαθητές μου που παρότι μετά το σχολείο χαθήκαμε και έκανα πολλά χρόνια να τους συναντήσω, ακόμα και τώρα, εξήντα

και χρόνια μετά, τους αισθάνομαι δικούς μου ανθρώπους και όταν τους φέρνω στο μυαλό μου, το υποκοριστικό του ονόματός τους σκέφτομαι. Και είμαι παντρεμένος με μαθήτριά, σύγχρονή μου, του Η΄θλητών, από τα σχολικά μας χρόνια γνωριζόμαστε.

Ποια ήταν η ταξική διαστρωμάτωση του «Όγδου»;

Παιδιά της μεσαίας τάξης, κυρίως. Κάποιοι ήταν και από πλούσιες οικογένειες. Δεν προτιμούσαν τότε όλα τα παιδιά των «εχόντων» τα ιδιωτικά σχολεία. Αρκετοί μαθητές προτιμούσαν τα καλά δημόσια- και ένα από αυτά ήταν το δικό μας.

Αυτό που περιγράφετε, στις μέρες μας μάλλον ποτέ δε συμβαίνει.

Ναι. Υπήρχε τότε η εντύπωση, η «ιδεολογία», ότι τα παιδιά που πάνε στα ιδιωτικά σχολεία είναι κακομαθημένα πλουσιόπαιδα. Και, όντως, μια διαφορά μεταξύ των παιδιών υπήρχε.

Μαθητές από τα φτωχότερα στρώματα υπήρχαν στο Όγδοο;

Ναι, μάλιστα είχαν και εξαιρετικές επιδόσεις. Με ένα τέτοιο παιδί ήμασταν κολλητοί και προσπαθούσα να τον βοηθάω όσο μπορώ.

«Έχουν περάσει τόσα χρόνια, συζητάμε για το Όγδοο και είμαι συγκινημένος. Ε, κάτι σημαίνει αυτό», μου λέει.

Στο γραφείο των καθηγητών του Λυκείου συναντώ την υποδιευθύντρια του

σχολείου κ. Λιανού, μέχρι πέρσι ήταν διευθύντρια και γνωρίζει καλά το Όγδοο.

«Έχει περιοριστεί ο αριθμός των μαθητών. Από 2.500 μαθητές το 1973, τώρα Γυμνάσιο και Λύκειο μαζί δεν υπερβαίνουν τους 400. Με την πάροδο των χρόνων δημιουργήθηκαν νέα σχολεία στην περιοχή και άλλαξε η πληθυσμιακή της σύνθεση. Μικρός πλέον ο πληθυσμός των Ελλήνων, ενώ σταδιακά φεύγουν και οι Αλβανοί μετανάστες. Οι πατεράδες των οικογενειών είναι άνεργοι ως επί το πλείστον, συντηρούν τις οικογένειες οι γυναίκες, που δουλεύουν σε σπίτια, αλλά δε βγαίνει έτσι... Και φεύγουν οι άνθρωποι. Ταυτόχρονα, οι νέοι μετανάστες, από χώρες της Ασίας π.χ., συνήθως αφήνουν πίσω τις οικογένειες τους».

Υπάρχει κίνδυνος το σχολείο να κλείσει;

«Όχι, δεν υπάρχει απολύτως καμία περίπτωση να κλείσει το Όγδοο. Το Όγδοο είναι κληροδότημα. Ακόμα και συγχωνεύσεις να γίνουν, άλλο σχολείο μπορεί να κλείσει, το Όγδοο όχι. Φέτος μάλιστα είχαμε και μια μικρή αύξηση μαθητών, από 158 που είχαμε πριν δύο χρόνια, φτάσαμε τους 174. Και επίσης το σχολείο φέτος ανακαινίστηκε (2016- 2017), έγινε ενεργειακή αναβάθμιση, αλλάξαμε κουφώματα, τοποθετήθηκε θερμοπρόσοψη και βιάφτηκε όλο το κτίριο».

Πόσοι μαθητές του Ογδού είναι σήμερα μεταναστευτικής καταγωγής;

«Στη φετινή Α΄ Λυκείου το ποσοστό ξεπερνά το 80%. Σε ένα τμήμα 25 παιδιών μέτρησα 13 χώρες: Ουκρανία, Γεωργία, Μολδαβία, Ρουμανία, Βουλγαρία, Αλβανία, Συρία, Παλαιστίνη, Νιγηρία, Κογκό. Έχουμε παιδιά με καταγωγή απ' όλο τον κόσμο».

Ο νέος διευθυντής του 8ου Λυκείου Αθηνών, καθηγητής- φιλόλογος Ανδρέας Σκουντούμης.

Ο Ανδρέας Σκουντούμης είναι ο νέος διευθυντής του Ογδού. Τον ρωτάω πως αισθάνεται στην διεύθυνση ενός τόσο ιστορικού σχολείου.

«Με πήρε πρόσφατα τηλέφωνο ένας 89χρονος απόφοιτος του σχολείου, ενδιαφέρεται να μας δωρίσει κάποια βιβλία του. Είναι σπουδαίο για ένα σχολείο να υπάρχουν άνθρωποι που τόσα χρόνια μετά το θυμούνται. Στο Όγδοο αισθάνεσαι το βάρος της ιστορίας αλλά και την ευθύνη της εξέλιξης στο παρόν και στο μέλλον. Πώς θα ξαναβρεί το σχολείο, τώρα που άλλαξε ο κοινωνικός ιστός της περιοχής, όχι την αίγλη, αλλά την κοινωνική του προσφορά, πως θα συνεχίσει να παράγει μαθητές με αυτό το συναισθηματικό δέσιμο μαζί του».

Βρέθηκα για δυο μέρες στο Όγδοο. Οι πόρτες πολλών τάξεων κατά τη διάρκεια του μαθήματος έμεναν ανοιχτές, μπορούσα να δω και να ακούσω τους καθηγητές, όρθιους μπροστά στον μαυροπίνακα να διδάσκουν, χωρίς υστερικές φωνές, χωρίς οχλίζουσα φασαρία από κανένα από τα «συμβαλλόμενα μέρη»... Αισθάνθηκα μια ωραία εκπαιδευτική ατμόσφαιρα, σε έναν χώρο κατάφορτο από ιστορία, σε ένα κτίριο που «έτριζε» από καθαριότητα.

«Κάνω ωραιότατο μάθημα», μου λέει ο (φιλόλογος) διευθυντής. «Βρήκα ένα οργανωμένο σχολείο που λειτουργεί καλά. Τα παιδιά μαθαίνουν και υπάρχουν πολλοί καλοί μαθητές. 19,6 έχει ο απουσιολόγος στο τμήμα που διδάσκω. Προσαρμοσμένα παιδιά και φαίνονται να απολαμβάνουν το γεγονός ότι έρχονται

στο σχολείο, έχουν πολύ καλή συμπεριφορά σαν μαθητές και αρμονικές σχέσεις μεταξύ τους».

Περίπου οι μισοί από τους περσινούς αποφοίτους του Ογδού πέρασαν στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Η Χριστίνα Γκογκοτά, μεκαταγωγή από τη Ρουμανία, σε λίγες μέρες θα ξεκινήσει τις σπουδές της στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, στο Τμήμα Δημόσιας Διοίκησης.

«Νιώθω πολύ τυχερή που αποφοίτησα από ένα τόσο ιστορικό αλλά και πολυπολιτισμικό σχολείο, που σεβόταν την προσωπικότητα και την ιδιαιτερότητα του κάθε μαθητή», λέει η ίδια, μαθήτριά του Ογδού από την Α΄ Γυμνασίου. «Και οι σχέσεις μεταξύ των παιδιών είναι πολύ καλές, όλα αυτά τα χρόνια δε βρέθηκα μπροστά σε κανένα άσχημο περιστατικό».

«Μετά την αποφοίτησή μας, μας κάλεσε ο σύλλογος των παλιών αποφοίτων σε μια όμορφη εκδήλωση. Όλα τα παιδιά χαρήκαμε πολύ που τους γνωρίσαμε. Κι αυτοί ήταν συγκινημένοι, που οι νέοι θέλουμε να συνεχίσουμε αυτή την παράδοση του Ογδού, να νοιαζόμαστε για το σχολείο μας».

Φωτογραφίζοντας το Η΄ Γυμνάσιο - Λύκειο Αθηνών από την πλατύχωρη αυλή του, απολαμβάνοντάς το κι εγώ, έστω σαν επισκέπτης, θυμήθηκα, παραφρασμένα κάπως, τα λόγια του Αλέκου Σακελλάριου. Τα αντιγράφω εδώ, επακριβώς, από το «Ιστορικό Οδοιπορικό» των αποφοίτων του:

«Συνηθισμένοι από το στρίμωγμα μέσα σε μικρές και ακατάλληλες αίθουσες διδασκαλίας, μείναμε κατάπληκτοι... όλα καινούργια, όλα λαμπερά, όλα απαστράπτοντα. Μεγάλες φωτεινές αίθουσες... και μία αυλή ατέλειωτη, χωρίς μάντρα, χωρίς σύνορα».

Στο τέλος της σχολικής χρονιάς '16- '17 οι μαθητές του 8ου Γυμνασίου ανέβασαν Τσέχωφ στο θέατρο του σχολείου τους.

Μουσειακά κομμάτια: φιαλίδια με αντιδραστήρια χημείας (και ιστορίας).

*Ευχαριστώ την καθηγήτρια του 8 ου Γυμνασίου, Μαριάνθη Μπέλα για τις πληροφορίες και την αρθρογραφία της για την ιστορία του 8 ου που, αμφότερα, χρησιμοποίησα κατά τη συγγραφή του κειμένου.

Πηγή: huffingtonpost.gr